

Когда люковъ са халичи
 Щятъ рѣкнѣтъ сѣлзи отъ очи,
 Не ще ги види никой тѣхъ,
 Азъ щж ги рони-ж погаенъ.
 Въ кого, въ кого тогасъ щжтъ тѣ
 Възвѣди жалость зарадъ менъ?
 Щж да останъ азъ самси,
 Живота ми, горкана си!
 Като вечерница звѣзда,
 Ще угасне тихо на всегда.
 Прощай, прощай въ той сетный денъ
 Можь да нь потжжишъ ты за менъ.
 Щешъ хвѣрлишъ клетвѣх и люковъ,
 И новъ пріатель ти готовъ.
 Прощай, прощай въ найдирный часъ,
 Че на отслаква мой-а гласъ;
 Далечь отъ тебъ на младинъ
 Щж да живѣешъ съ тежчинъ;
 Тамъ люковъ та ще ма затрый,
 И хладный гробъ ще са открий,